

ENTER

KILLER ALLIANCE

โหด ฆาต โลก

殺手
世界

3

孤泣 Gu Qi 緜น
scimmietta แปล

โลกนักฆ่า 03 : Killer Alliance

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 03 Killer Alliance》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2410-2

ภาพประกอบปก Lubava / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เซ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทนำ

ว่าด้วยเรื่องของ 'จ๊ยะ'

(1)

ณ เขตเมืองเก่าไถวกว้าหว่าน

ในร้านขายเครื่องเขียนแบบดั้งเดิมแห่งหนึ่ง

"ขอรับรองละครับ อย่าทำแบบนี้เลย" ผมพยายามอ้อนวอนอย่างยากเย็น

"คุณจู่เก๋ คุณต้องรู้ว่าผมนะไม่ได้ขึ้นค่าเช่ามาตั้งเก้าเดือนแล้ว ครั้งนี้ช่วยไม่ได้แล้วจริงๆ ฮีๆ" เจ้าของห้องผู้ไว้หนวดเขี้ยวท่าทางเจ้าเล่ห์เต็มที

"ผมรู้ครับว่าการขึ้นค่าเช่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่คุณไม่จำเป็นต้องขึ้นที่ร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์มั้งครับ ผมจะทำธุรกิจต่ออย่างไรไหว" ผมขมวดคิ้ว

"บอกตรงๆ นะ ความจริงมีเจ้าแก๊ใหญ่มาติดต่อผมหลายคนแล้ว ละ ว่าอยากเช่าที่ตรงนี้มาเปิด...ร้านขายยา"

"ร้านขายยา?"

"ใช่ เขาบอกว่ากำลังวางแผนอยู่ว่าจะร่วมมือกับบริษัททัวร์พานักท่องเที่ยวจากจีนแผ่นดินใหญ่มาที่ร้านขายยาของเขา เขาชื่นชมแผนการนี้เป็นนักหนา

"แต่เนี่ยเป็นกิจการที่ตกทอดมาในครอบครัวผมนะครับ"

"กิจการตกทอด? พุดตามตรงนะ พ่อคุณก็ตายไปนานแล้ว ที่ผ่านมาผมก็ไม่ได้ขึ้นค่าเช่าพวกคุณมากมาย ผมก็ช่วยสุดๆ แล้ว อีกอย่างร้านเครื่องเขียนเนี่ย นี่ของคุณก็กิจการย่ำแย่ ช้าหรือเร็วก็ต้องปิดตัวอยู่ดี คุณมาดักดานอยู่ในนี้ก็ไม่มีความหมาย ไปทำงานที่มันทำเงินได้ดีกว่านะ" เขายิ้มชั่วร้าย

"เรื่องบางเรื่องประเด็นไม่ได้อยู่ที่เงิน" ผมจ้องเขาอย่างจริงจัง
"มันเป็นเรื่องความรู้สึก"

"ฮ่าๆ! ความรู้สึก? ความรู้สึกกินแทนข้าวได้หรือเปล่า อายากจะ
ฆ่าตาย ความรู้สึก!" เขาหัวเราะเยาะหยันผม

บ้าเอ๊ย! ผมก็รู้แหละครับว่าคนที่ทำเพื่อเงินอย่างเดียวยุคนี้
ไม่เข้าใจหรอกว่าอะไรคือ 'ความรู้สึก' ในใจของเขามีแต่คำว่า 'เงิน'
คำเดียว เป็นแต่ใช้ตัวเงินวัดคุณค่าของคนอื่น

"นอกจากขึ้นค่าเช่า ยังมีหนทางอื่นอีกมั้ยครับ" ผมถาม

"ไม่มีอะ เว้นแต่ผมจะตายละมั้ง ฮ่าๆ" เขายกไหล่ "ปลายเดือนหน้า
เป็นเส้นตายสุดท้าย ถ้าคุณไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่าใหม่ได้ ถึงเวลา
ผมจะมาเก็บบ้านให้เอง ลาก่อน!"

ผมพยักหน้าอย่างจนใจ มองส่งเขาจากไป พอสายตาดกกลงมายัง
ยางลบทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่เรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่บนโต๊ะแล้ว
ผมก็สะท้อนใจสุดบรรยาย

ร้านเครื่องเขียนนี้เลี้ยงผมมาจนเติบโตใหญ่ ตอนเด็กๆ การที่พ่อ
เปิดร้านขายเครื่องเขียนทำให้ผมภูมิใจเป็นที่สุด ไม่ถึงสองสามเดือน
ก็ได้เปลี่ยนกล่องดินสอใหม่ สีไม้ที่ใช้ก็ต้องเป็นชนิดที่มีจำนวนสี
เยอะที่สุด ไม้บรรทัดก็มีหลายเล่ม ความยาวแตกต่างกันไป เครื่องเขียน
อะไรก็มีหมด เพื่อนๆ ในห้องอีกจำพวกนั้น ผมเองก็ติดต่อกับความรู้สึก
เป็นที่อิจฉาเป็นพิเศษ

น่าเสียดาย เมื่อค่อยๆ โตขึ้น เครื่องเขียนก็ไม่อาจทำให้ผมภูมิใจ
ได้อีกต่อไป

ผมก็เหมือนผู้ใหญ่ส่วนมาก ของจำพวกรถยนต์ยี่ห้อดัง นาฬิกา
ยี่ห้อหรูกลายเป็นสัญลักษณ์บอกรฐานะและที่มาของความมั่งใจ

โลกเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ร้านเครื่องเขียนแบบเก่าทุนน้อย
อย่างพวกเราค่อยๆ ถูกร้านเครื่องเขียนแฟรนไชส์แย่งธุรกิจไป ยอดขาย
แต่ละเดือนตกต่ำลงตามลำดับ

ไม่แน่ว่ากาลเวลาอาจจะโละของเก่าของแก่ทิ้ง ในจำนวนนั้นนอกจาก
ร้านเครื่องเขียนแบบดั้งเดิมก็ยังมี...คนประเภทที่หวนหาอดีตด้วย

เจอนั่นค่าเช่าหนึ่งร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์เข้าไป มีหนทางไหนอีกไหมนะ
มีสิ...ก็อย่างที่เขาวางใจครับ

ผมกดโทรออก

"จู่?" เสียงนำเอ็นดูของผู้หญิงดังขึ้น "หลายวันมานี้นายหายไป
ไหนเนี่ย ไม่กลับมามีอีกละ"

"ฉันวนเรื่องร้านเครื่องเขียนอยู่ไงล่ะ" ผมเล่าอย่างจนใจ "จริงสิ
ยัยไอตาคู ช่วยติดต่อองค์กรให้ที ฉันจะรับงาน"

"ไอตาคูอะไรอะ! ฉันชื่อรินะ! คุณรินะผู้นำรักต่างหาก!" เธอถาม
อย่างไม่สบอารมณ์ว่า "คราวนี้นายคิดจะทำอะไรอีกล่ะเนี่ย"

ผมชะงักเล็กน้อยให้ตัวเองได้เรียบเรียงเนื้อหาที่จะพูดสักครู่

"ฉันจะฆ่าคนน่ารังเกียจคนหนึ่ง"

'ความรู้สึกที่ใช้เงินซื้อมา

ไม่มีทางเป็นความรู้สึกที่แท้จริงไปได้'

(2)

ผมชื่อจู่เก๋จื่อผิง เป็นเจ้าแกร้านเครื่องเขียน ร้านเครื่องเขียนแห่งนี้
เคยเป็นดอกผลแห่งน้ำพักน้ำแรงของพ่อผม พ่อมักบอกกับผมว่า

'ผิงใจ*' ลุกรู้มัยว่าเป็นเพราะร้านเครื่องเขียนนี้ล้วนๆ เลยนะที่
เลี้ยงลูกมาจนโต'

เป็นแบบนี้จริงๆ ครับ หนึ่งปีก่อนผมเกิดร้านก็เริ่มกิจการแล้ว
หากไม่มีมันก็ไม่มีผมในตอนนี้นำเสียดายที่หลังจากคุณพ่อเสีย
ผลประกอบการก็ตุงวบ แรกเริ่มผมยังนึกว่าวิธีบริหารจัดการของผม
มีปัญหา ต่อมาจึงได้เข้าใจ ปัญหาไม่ได้เกิดจากผม ทว่าการเปลี่ยนแปลง
ของยุคสมัยทำให้ร้านขายเครื่องเขียนรูปแบบดั้งเดิมนี้น้อยๆ ถูกคัดออก

ว่ากันตามตรงนะครับ ถ้าต้องอาศัยรายได้จากร้านเครื่องเขียน
อย่างเดียวมาเลี้ยงชีพ ผมคงอดตายอยู่ข้างทางไปแล้ว เพราะหลายครั้ง
หลายคราที่ผมขายเครื่องเขียนในราคาทุน อย่างเวลาเจอพวกนักเรียน
ที่ได้ค่าขนมไม่เยอะผมก็จะขายเครื่องเขียนให้พวกเขาในราคาที่
ถูกมากๆ บางทีเจอผู้เฒ่าผู้แก่ ผมถึงขึ้นขายให้พวกเขาในราคาต่ำกว่า
ต้นทุนด้วยซ้ำ จะทำตัวเป็น 'พ่อค้าใจดี' ในฮ่องกงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ครับ ผมก็เป็นคนแบบนี้แหละ ถ้าคนอื่นดีกับผม หรือต้องการ
ความช่วยเหลือจากผม ผมก็จะยินดีช่วยเหลือพวกเขาเต็มที่ ไม่แค้น
นี่อาจเป็นความรู้สึกเหมือนได้ปล้นคนรวยช่วยคนจนมั้งครับ

ทว่าในทางกลับกัน เมื่อไหร่ที่ผมเจอคนทำเรื่องชั่วช้าสามานย์
เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ผมก็จะ 'ทำลายล้าง' พวกเขาโดยไม่สนอะไร
ทั้งสิ้น แบบเดียวกับตัวเอกในละครญี่ปุ่นเรื่อง 'เชื่อนคมนาโยธนาคารา**'
ที่ผมชื่นชอบเป็นพิเศษ ผมจะสนองคืนเป็นร้อยเท่า! ความแตกต่าง
ระดับนี้บางครั้งกระทั่งตัวผมเองก็ยังคงกลัว

* คำว่า 'ใจ' หรือที่สำเนียงกวางตุ้งออกเสียงว่า 'ใจ' แปลว่าเล็ก น้อย ขาวมณฑลกวางตุ้งและคนฮ่องกง
นิยมใช้ต่อท้ายชื่อผู้ชาย โดยเฉพาะชื่อเด็กเพื่อแสดงความสนิทสนมเอ็นดู

** 'เชื่อนคมนาโยธนาคารา' หรือ 'Hanzawa Naoki' เป็นซีรีส์แนวหักเหลี่ยมเข็มนคมของประเทศญี่ปุ่น
ประสบความสำเร็จอย่างสูงจนได้รับการดัดแปลงเป็นฉบับให้หรับและฮ่องกง

ร้านขายเครื่องเขียนของผมงีการยำแยะ ฉันดำรงชีวิตได้อย่างไร
นะหรือ

คำถามนี้ถามได้ดีมากครับ รายได้ของเรามีต้นแหล่งมาจาก
เลือดสดๆ ผมหยิบนิยายบนโต๊ะที่เพิ่งอ่านจบขึ้นมา... 'โลกนักฆ่า 2'

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

อิ หมอนี่บ้าไปแล้วจริงๆ เขาเรื่องราวของพวกเขาให้นักฆ่ามาเขียน
นิยาย

ถูกต้องครับ ผมเป็นนักฆ่าอาชีพ ยัยโศคาคุรินะคือผู้จัดการของผม
ส่วนฉายานักฆ่าของผมก็คือ...

'จูก่อจู้ย'

คำว่า 'จู้ย (บาป)' นี้เป็นตัวแทนถึงตัวเอง ขณะเดียวกันก็เป็น
ตัวแทนถึงคนที่ถูกผมฆ่า แล้วก็ผู้จ้างวานฆ่าด้วย เพราะว่า...ทุกคน
ล้วนเป็นคนบาป

ทำไมผมต้องมาเป็นนักฆ่า

นอกจากเพื่อต่อต้านความอยุติธรรมที่กฎหมายไม่อาจ 'ควบคุม'
ได้แล้ว ที่จริงยังมีอีกเหตุผลหนึ่งครับ นั่นคือผม 'เหมาะ' จะเป็น
นักฆ่ามาก

ตอนที่ผมเกิดมาก็มีคำหืออยู่อย่าง ทว่าตอนนั้นกลายเป็น 'ข้อดี'
ของผมไปแล้ว ผมเป็น...คนตาบอดทุกสีโดยกำเนิด

โลกที่ผมมองเห็นเป็นเหมือนภาพยนตร์ขาวดำของคนทั่วไป
ไม่มีสีสันใดๆ เลย ตัวผมที่คุณมองเห็นอาจจะดูเหมือนผู้ชายที่ปกติ
มากๆ คนหนึ่ง แต่ตัวคุณที่ผมมองเห็นกลับเป็นเหมือนคนในหนังขาวดำ
ยุคเก่า

ตาบอดทุกสี หรือเรียกอีกอย่างว่า 'ตาบอดสีสมบูรณ์ (Achromatopsia)'

เป็นภาวะที่ยืดเอาประสาทรับรู้ด้านสีล้นไปจากมนุษย์ ทั้งโลกมีคนที่
มีอาการแบบเดียวกับผมแต่ไม่ถึงศูนย์จุดหนึ่งเปอร์เซ็นต์ อี แบบนี้
ผมพอจะนับว่า 'พิเศษไม่เหมือนใคร' ได้มั้ครับ

และเพราะผมมีความคิดว่าตัวเองพิเศษไม่เหมือนใครมาตั้งแต่เด็ก
จึงมองโลกในแง่ดียิ่งกว่าเด็กวัยเดียวกันคนไหนๆ ถึงตอนนั้นผมก็ไม่เคย
เปลี่ยนความคิดที่ทำให้ผมมี 'สมดุลทางจิตใจ' นี้

ทำไมถึงบอกว่าตาบอดสีกลับเป็นข้อดีของผมนะหรือครับ

คนจำนวนมากพอได้เห็นเลือดสดสีแดงฉานก็จะหวาดกลัวขึ้นมา
ตามสัญชาตญาณ สำหรับนักฆ่า ความหวาดกลัวจะนำมาซึ่งความลังเล
และความลังเลเพียงเสี้ยววินาทีจะนำมาซึ่งผลลัพธ์อันหนักหนาสาหัส

เลือดสดสี 'แดงฉาน' ที่ผมมองเห็นไม่มีสีใดๆ เลย ก็เหมือนน้ำโคล่า
ไหลออกจากขวด ผมไม่รู้สีที่หวาดกลัวแม้แต่นิดเดียว กลับกันครับ
ในโลกของผม มันคือ 'ความงาม' ชนิดหนึ่งด้วยซ้ำ

เขาล้มคว่ำอยู่กลางแองเลือด? ไม่ครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ในโลก
ของการมองเห็นของผม ผมมีแต่จะคิดเชื่อมโยงไปว่าคนที่โดนผม
ฆ่าตายกำลังหลับอย่างเป็นสุขอยู่ในโคล่าหอมหวาน กำลังนอนหลับ
อย่างสงบเท่านั้นเอง

ผม จูเกอจู้ย คือ... 'นักฆ่าตาบอดสี'

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จูเก่อจื่อผิง

ฉายา : จูเก่อจู้ย

อันดับปัจจุบัน : 74

อาชีพเดิม : เจ้าแก่ว่านเครื่องเขียน

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ตาบอดสีแต่กำเนิด โลกในสายตาเขา
ปราศจากสีสันใดๆ รวมถึงสีเลือดสดๆ ด้วย เป็นคนเรียบง่าย
ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่หากพบคนหรือเหตุอยู่ติธรรมก็จะ
เอาคืนเป็นร้อยเท่า อาวุธสังหารคือเครื่องเขียน

'เขาก็แค่ทำลายความรู้สึกของคุณ

ไม่ใช่ชีวิตของคุณ'

บทที่ 1

นักฆ่าเครื่องเขียน

Stationery Killer

(1)

ณ อาคารหิ้งหิน ถนนคาเมรอน ย่านจิมซาจ๋วย

ที่นี่ก็คือ 'สำนักงานใหญ่' ของผม

"ฉันกลับมาแล้ว!" ผมเปิดประตูออก

"จ๋วย!" สาวน้อยคนหนึ่งตั้งขึ้นจากโซฟา ฟุ้งมากระโດดเกาะบนตัวผมทันที

"เธอรู้ว่าฉันจะขึ้นมาที่ช่วยใส่กางเกงหน่อยเถอะ!" ผมเหวี่ยงเธอลงบนโซฟา

สาวน้อยผู้อยู่ตรงหน้าผมท่อนบนสวมเสื้อยืดรัดรูปเน้นรูปร่างอวบอิมของเธอ ส่วนท่อนล่างสวมแค่กางเกงในขอบลูกไม้ ถ้าผมเปียสองข้าง ไม่น่าเหล่าโอดาคูทั่วโลกเห็นเธอแล้วอาจจะหลงหัวปักหัวปำ แต่ผมชอบผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่หน่อยมากกว่า เธอจึงไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเลยสักนิดสำหรับผม

เธอก็คือผู้จัดการที่ผมเรียกเป็นยัยโอดาคู...รินะ

"จ๋วย อันดับของนายร่วงไปอยู่ที่เจ็ดสิบสี่แล้ว" เธอก้าวไปที่หน้าคอมพิวเตอร်อย่างรวดเร็ว

"ฉันรู้ หมู่นี้มีว่แต่รุ่นๆ อยู่กับร้านเครื่องเขียนนะ แต่ว่า..." ผมมองจอคอมพิวเตอร် "อีกไม่นานเรื่องก็จะคลี่คลายแล้วละ"

"เรื่องที่นายให้ฉันทำนะ เรียบร้อยแล้วนะ" เธอคลิกเข้าไปในเว็บไซค์หนึ่ง "คนที่นายให้ฉันจ้างวานฆ่า ฉันยื่นเสนอไปแล้ว แถมยังมอบหมายภารกิจให้นายเองด้วย"

"Good job แค่นี้ก็ถึงป็นนัดเดียวได้นักสามตัวแล้ว" ผมนั่งลงบนโซฟา

"โจวจิงหยาง เพศชาย อายุสี่สิบสอง เจ้าของอาคาร ไม่ต้องทำงาน เลี้ยงชีพโดยอาศัยค่าเช่า มีลูกชายสองคน คนหนึ่งสี่ขวบ คนหนึ่งหกขวบ สองปีก่อนมีเรื่องนอกใจภรรยา หย่ากับภรรยาที่อยู่กันมาสิบปี ปีเดียวกันบ้านภรรยาก็เกิดอัคคีภัย ถูกไฟลวกบาดเจ็บไปห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของร่างกาย ภรรยาเขาต้องอยู่ยาวในโรงพยาบาล หมอนี้ไม่ยอมให้ลูกสองคนไปเยี่ยมเธอเลย ผลก็คือเธออยู่ตัวคนเดียวจนกลายเป็นโรคซึมเศร้า สุดท้ายยังต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวชด้วย" รินะอ่านรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขา "เมียเก่าเขาน่าอนาถชะมัด โศกนาฏกรรมในชีวิตจริงเลยนะเนี่ย"

"และเพราะภรรยาเขาต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวช เขาก็เลยไม่จ่ายค่าเลี้ยงดูอะไรให้เธอเลยได้แบบสมเหตุสมผล นอกจากนี้ตอนก่อนหย่า เขาก็ทุบตีภรรยาอย่างทารุณเป็นประจำ ทำให้เธอต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่หลายหน ลูกชายสองคนเจ็บแค้นโจวจิงหยางเป็นพิเศษ ตอนนี้อย่าเป็นคนเลี้ยงดูอยู่" ผมเสริม

"จู้ย นายรู้เยอะจัง!"

"แม่ง! กฎหมายลงโทษदनสังคมพรวคนี้ไม่ได้" ผมเอ่ยอย่างโมโห "งั้นก็ให้ฉันเป็นคนจัดการมันก็แล้วกัน!"

"เอาสิ ฉันก็ว่าแล้วว่านายต้องมีเหตุผลของนายถึงได้จะฆ่าเขา" เธอยิ้มให้ผม

"เธอช่วยวางแผนให้ฉันหน่อยนะ ถ้าอยาการู้อะไรเกี่ยวกับโจวจิงหยางก็ถามฉันละกัน"

"OK! No problem!"

หลังจากพูดจบผมก็เดินไปที่อีกห้องหนึ่ง... เป็นห้องสำหรับเก็บอาวุธ ในห้องเต็มไปด้วยอาวุธที่ผมใช้ฆ่าคน แต่ต่อให้คนอื่นมาเจอเข้า

ก็ไม่มีทางรู้ได้เด็ดขาดว่าพวกมันคืออาวุธสังหาร เพราะว่าอาวุธทั้งหมด
ในห้องล้วนแต่เป็น...เครื่องเขียน

ผนังในบ้านนักฆ่าคนอื่นๆ อาจจะมีเต็มไปด้วยปืนชนิดต่างๆ
มากมายหลายรุ่น ส่วนผมไม่มีปืนแม้แต่กระบอกเดียว จะมีก็แต่
เครื่องเขียนนานาชนิด

ดินสอ ปากกาลูกกลิ้ง ปากกาหมึกซึม ดินสอกด กบเหลาดินสอ
กรรไกร คัตเตอร์ ไม้บรรทัดเหล็ก วงเวียน ไม้โปรแทรกเตอร์ คลิปหนีบตำ
ลวดหนีบกระดาษ เครื่องเย็บกระดาษ หมุดปัก เครื่องเจาะรูกระดาษ
 ฯลฯ ล้วนแต่เป็นอุปกรณ์ที่ผมใช้ฆ่าคน

ทุกครั้งที่ฆ่าคนผมจะเอาเครื่องเขียนที่จำเป็นใส่ในเข็มขัดทำพิเศษ
เส้นหนึ่ง เข็มขัดเส้นนี้ก็เหมือนเข็มขัดของช่างตัดผมที่เสียบอุปกรณ์
ตัดผมชนิดต่างๆ ไว้ มันเป็น 'อุปกรณ์สำคัญที่ขาดไม่ได้' ในการฆ่าคน
ของผม

ผมหยิบปากกาหมึกซึมสีเงินด้ามหนึ่งขึ้นมา ปากกาหมึกซึมที่
ไม่มีน้ำหมึก ทว่ากลับอาบเต็มไปด้วยเลือด มันคืออุปกรณ์ฆ่าคน
ที่ผมรักที่สุด ช่วยฆ่าคนให้ผมมาแล้วสิบสามคน

มันถูกผลิตในเยอรมนี ไม่ว่าจะด้าม ตัวป้อนหมึก หรือหัวปากกา
จึงแข็งแรงเป็นพิเศษ แกมหัวปากกายังทำมาจากโลหะผสมแพลเลเดียม
ซิลเวอร์ ความหนาแน่นและความแข็งเป็นเลิศ จุดหลอมเหลวสูงกว่า
ทองคำบริสุทธิ์ ถูกอากาศก็ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ ซ้ำยังทนการกัดกร่อนได้ดี
เป็นพิเศษ

ปากกาหมึกซึมด้ามนี้ในกระบวนการผลิตมีการเติมทองแดง
เข้าไปสามถึงห้าเปอร์เซ็นต์ ทำให้ความหนาแน่นของมันเหนือชั้นอีกชั้น
โลหะผสมชนิดนี้นำมาละลายด้วยน้ำ

ถูกต้องครับ อย่าดูถูกปากกาหมึกซึมด้ามเล็กๆ มันก็เหมือนดาบล้ำค่าที่ปรมาจารย์ด้านการตีดาบพุ่มเทจิตใจ หยาดเหงื่อ และเวลาที่ชีวิตตีขึ้นมา สามารถฆ่าคนได้อย่างแนบเนียนหมดจด ที่สำคัญที่สุดก็คือมันเก็บซ่อนง่ายกว่าอาวุธมีคมใดๆ และต่อให้ถูกพบเข้าก็จะมีรู้ 'ฐานะที่แท้จริง' ของมันอยู่ดี

ผมตั้งชื่อให้มันด้วยนะครับ มันชื่อว่า...

'จู่ยเทียนเริน (คมฟ้าบาป)'

'บางที... คำมันชีวิตก็เป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบ'

(2)

ณ ร้านขายเครื่องเขียนที่โถงกว้างว้าง

วันนี้ธุรกิจยังคงขบเซา ทว่าก็คล้ายจะกลายเป็นเรื่องปกติมากขึ้นไปแล้ว โจ้วอิงหยางมาที่ร้านอีกครั้ง เขาเปลี่ยนวันคืนพื้นที่ ให้ผมย้ายออกเร็วขึ้นอีกหนึ่งสัปดาห์อย่างกับรู้ว่าผมต้องไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่าแห่งๆ

แน่นอนว่าหลังผมพูดว่าผมสามารถจ่ายค่าเช่าที่ขึ้นหนึ่งร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์ได้ เขาก็จะไปเรียกราคาค่าเช่าจากอีกฝ่ายเป็นหนึ่งร้อยห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ทำแบบนี้ไปเรื่อยๆ กลับจะทำให้เขาได้เงินมากขึ้น

แต่ก็ปล่อยให้เขาล่าแดงบารมีหน่อยแล้วกันครับ เพราะอีกแค่ไม่นานเงินก็จะไม่มีประโยชน์อะไรกับเขาอีกแล้ว

'ไม่มีคู่รักใดทำได้ถึงขั้นนี้ ไม่เคยกอดจูบ กลับเข้าใจกันยิ่งกว่าคนเคยโอบกอด'

โทรศัพท์ของผมส่งเสียงริงโตนเป็นเพลงที่ไม่เป็นที่รู้จักมากนัก...
'ฉันกลัวจะหลงรักเธอ' ของสจวร์ตจ็อบสัน

"ฮัลโหล"

หมาเพย ตัวกลางขององค์กรนักฆ่าโทรมา

"จู่แก่อัจฉริยะ ไม่ได้ติดต่อกันนานเลยนะ ฮ่าๆ" เขาหัวเราะอย่างเจริงร่า
"นั่นสิ โทรมหาฉันมีเรื่องอะไรหรือ"

"นายสนใจเข้าร่วม 'เกมนักฆ่ารอบใหม่' ของเรามั้ย"

"เกมนักฆ่ารอบใหม่? เกมอะไรหรือ"

"นักฆ่าห้าประหลาด" พวกเราเลือกนักฆ่ามาหกคนจากสองร้อย
หกสิบเจ็ด เป็นตัวแทนฝั่งฮ่องกง นายเป็นหนึ่งในนั้น" เขาว่า

"ห้าประหลาด? ทำไมต้องเลือกฉันด้วยล่ะ" ผมถาม

"จู่ๆ ไม่ต้องให้ฉันบอกนายก็รู้ว่ารู้เหตุผลมั้ง"

ผมนิ่งไปครู่ใหญ่ จริงคริบ ผมรู้ว่าทำไมเขาถึงติดต่อหาผม

"ฮึ พุดแบบนี้ฉันก็ไม่มีสิทธิ์เลือกแล้วสิ" ผมยิ้มจืด

"ได้รายละเอียดเมื่อไหร่ฉันจะบอกนายอีกที รวมทั้งรายชื่อ
เพื่อนร่วมทีมของนายด้วย" เขาไม่ได้ตอบคำถามของผมตรงๆ

"ได้ ฉันควรจะไปตั้งตารอถึงจะถูกสินะ" ผมเยาะหยันตัวเอง

"ฮ่าๆ ไว้เจอกัน"

หลังจากวางสายผมก็เปิดหนังสือ 'โลกนักฆ่า 2' บนโต๊ะเล่มนั้น
อีกครั้ง พลิกไปที่บางหน้า มองชื่อใครคนหนึ่ง คริบ ผมไม่มีสิทธิ์เลือก
ก็เพราะเขา

นั่นเป็นเรื่องเมื่อนานมากมาแล้ว ตั้งแต่ก่อนผมจะมาทำอาชีพนี้...

เวลาตีสองสามสิบนาที

ณ ลานจอดรถใต้ดิน

วินะสีปมาแล้ว ในหนึ่งสัปดาห์จะมีอยู่สามวันที่ใจวิ่งหยางเล่น
ไพ่นกกระจอกใต้รุ่ง หลังเล่นเสร็จก็จะออกจากบ่อนมาที่ลานจอดรถ
แล้วขับรถกลับบ้าน

ไม่ผิดหรอกครับ นี่คือโอกาสลงมือที่ดีที่สุด ไม่ถูกพบเจอง่ายๆ
หลังจากลงมือแล้วมีเส้นทางหลบหนีหลายทาง เงื่อนไขเหล่านี้เป็น
สภาพแวดล้อมที่ 'ดีเลิศ' สำหรับปฏิบัติการลอบสังหาร

เวลาเปลี่ยนกะของ รปภ. ลานจอดรถคือสามทุ่ม ดั้งนั้นผมจึง
เข้ามาตั้งแต่ก่อนสามทุ่ม หลังจากพวกเขาเปลี่ยนเวรกันแล้วก็จะ
ไม่สังเกตว่าผม 'ซ่อนตัว' อยู่ในลานจอด และเมื่อเกิด 'เหตุฆาตกรรม'
ขึ้นพวกเขาต้องต่างคนต่างปิดความรับผิดชอบใส่อีกฝ่ายแน่นอน
เจ้าหน้าที่กะเช้าก็จะเอื่อยอย่างเป็นธรรมชาติว่าไม่พบบุคคลน่าสงสัย
โยนภาระไปให้เจ้าหน้าที่กะดึก พร้อมกันนั้นก็กลายเป็น 'พยาน
ด้านเวลา' ให้ผม เป็นหลักฐานว่าผมไม่อยู่ในที่เกิดเหตุ

ครับ การฆ่าคนต้องมีแผนการและการวิเคราะห์อย่างละเอียด
ถี่ถ้วน หนึ่งในนั้นรวมถึง...การวิเคราะห์ธาตุแท้ของมนุษย์ด้วย

ตอนนี้ผมรอมานำหัวโหม่งกว่าแล้ว ใจวิ่งหยางยังไม่ปรากฏตัว
ความจริงการเป็นนักฆ่าต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญมากข้อหนึ่ง คือต้องมี
ความอดทน

บางครั้งคุณก็ไม่รู้เวลาที่แน่ชัดว่าเป้าหมายจะโผล่มาเมื่อไหร่
สิ่งเดียวที่ทำได้ก็มีแต่รอ ผมไม่รู้ว่านักฆ่าคนอื่นคิดอย่างไร แต่ผม
รู้สึกว่่านักฆ่าที่ไม่อดทนจะเป็นนักฆ่าที่ตีไปไม่ได้ แน่ละครับว่าผม
มันก็เป็นแค่นักฆ่าอันดับที่เจ็ดสิบสี่ อาจไม่มีสิทธิ์พูดแบบนี้ก็ได้

"แม่เจ้าโง่! วันนี้โชคดี มือขึ้นเป็นบ้า!"

ทันใดนั้นผมก็ได้ยินเสียงผู้ชายดังขึ้น แถมยังคุ้นหูเป็นพิเศษ เป็นเสียงใจวอชิงหยาง

"หึๆ อะไรกัน ได้เจอฉันต่างหากถึงจะเป็นโชคดีของนาย" ชายอีกคน เอ่ยด้วยภาษาจีนกลาง*

เป็นไปได้ยังไง ปกติใจวอชิงหยางปรากฏตัวคนเดียวตลอดเลย ไม่ใช่หรือ ทำไมถึงมีผู้ชายอีกคนโผล่มาด้วยล่ะ

"ใช่ ดีที่นายบอกฉันล่วงหน้า ให้ฉันระวังตัวมากขึ้น" ใจวอชิงหยางเอ่ย "แถมยังมาเป็นบอดีการ์ดให้ฉันด้วย ฮ่าๆ!"

"แน่นอน ไม่งั้นนายอาจจะโดนนักฆ่าเก็บไปแล้วก็ได้"

อะไรกัน เขารู้ได้อย่างไรว่าจะมีนักฆ่ามาเก็บใจวอชิงหยาง

*'การสงวนท่าทีบางชนิด
เป็นเพราะหุ่่มไปแล้วสุดตัว'*

(3)

ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร

ผมก็กังวลจากรถ พวกเขายืนห่างออกไปห้าคันรถ ผมเอี่ยมหัวมอง นอกจากใจวอชิงหยาง ซ้ำหลังเขายังมีชายร่างสูงใหญ่สวมเสื้อมีผู้ดีที่ดึงผู้ดีคลุมหัวไว้อีกคน

ผมหยิบมีดตัดของจดหมายจากเข็มขัด ลองเขยิบเข้าไปใกล้ๆ เพื่อดูหน้าชายคนนี้ให้ชัด เขาเป็นคนบอกใจวอชิงหยางหรือว่าจะมีคนมาฆ่า แล้วเขาไปรู้มาได้ยังไง

* ในฮ่องกงใช้ภาษาจีนกวางตุ้งเป็นหลัก ชาวฮ่องกงทั่วไปไม่พูดภาษาจีนกลางในชีวิตประจำวัน

ผมชะลอฝีเท้า เดินยอตัวเข้าไปใกล้พวกเขา เคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังสุดฤทธิ์เพราะผมไม่อยากจะให้พวกเขาารู้ตัว

ทันใดนั้น!

วัตถุบางอย่างก็พุ่งมาทางผมอย่างรวดเร็ว ผมเบี่ยงตัวหลบฉิวเฉียด แต่แก้มก็ยังถูกกรีดเป็นแผลอยู่ดี ผมเหลียวกลับไปมอง มันคือบัตริโหลหะสีดำใบหนึ่ง บักอยู่ในเสาคอนกรีต

แม่ง! เขาเจอตัวผมแล้ว!

ผมรีบหนีไปอีกทาง ไปหลบอยู่หลังเสา

'พื๊! พื๊!'

บัตริโหลหะสีดำวูบผ่านหน้าผมไปไม่หยุด ผมตัดสินใจได้กลับกลิ้งตัวออกจากที่ซ่อน พร้อมกับนั้นก็ขีดมีดตัดของจตมหายตอบได้ เขาแวบไปหลบหลังท้ายรถ ผมเองก็หลบอยู่หลังกลางลำรถยนต์คันหนึ่ง

"ใคร" ผมถาม

'พื๊!'

บัตริโหลหะสีดำบักเข้ากระจกหน้ารถ สัญญาณกันขโมยของรถยนต์ดังลั่นขึ้นทันใด เขาสามารถซัดบัตริบักเข้ากระจกและคอนกรีตได้แรงข้อมือน่ากลัวผิดธรรมชาติ ต้องไม่ใช่คนธรรมดาโดยเด็ดขาด!

"หือ?"

ตอนนี้เองผมก็เห็นว่าบนบัตริพิมพ์ตัวหนังสือไว้...

'ภาคีมือสังหารซีเฟิงตี'

ภาคีมือสังหาร? คืออะไรเนี่ย ด้านล่างของบัตริยังมีที่อยู่ด้วย
แน่ะครับ

'ชั้น 10 อาคารเอ็มหลีน เซตกู้เน่ง'

พลันนั้นผมก็ได้ยินเสียงสนทนาของชายสองคน

"น่ารำคาญชะมัด หมาแมวจรจัดวิ่งเข้ามาเหรอก กำลังดูหนังของมาเรีย โอซาวาถึงจากเดี๋ยวยุ่เหียว!"

"แม่ง แกมาทำงานหรือมาแอบดูหนังไปวะ"

"แล้วเมื่อคืนายไม่ได้ดูด้วยหรือไง"

"เงียบเหอะน่า เสียงสัญญาณมาจากทางนั้น เราไปดูกัน"

รปภ. ของลานจอดรถ! ไม่กี่วินาทีต่อมาผมก็ได้ยินเสียงรถยนต์ขับออกไป ผมรีบคว้าบัตรที่เสียบบนกระจกแล้วออกจากที่เกิดเหตุทันที

จี๋เฟิงดี? เขาเป็นใครกันแน่ ผมเดินพลางคว้ามือถือมาโทรหารินะ

"จู้? เป็นไงมั่ง ภารกิจลุล่วงมั้ย" เธอถาม

"ไม่ ยังไม่เสร็จ" ผมมองบัตรอีกรอบ "ตอนนี้รีบสืบให้ฉันหน่อย ภาคี่มือสังหารคือตัวบ้าอะไร"

เวลาหกโมงเช้า

รินะหลับสบายบนโซฟาไปแล้ว แถมยังนอนดูตุนิวไบ้งด้วย
ที่เธอเหมือนเด็กเล็กๆ จริงๆ ครับ ผมหยิบผ้าห่มจากในห้องมาคลุมบน
ร่างเธอ นอกจากไม่ยอมให้เธอเป็นหวัด ที่สำคัญที่สุดคือไม่ยอมให้
เสื้อสายเดี่ยวและกางเกงในลายน่ารักของเธอรบกวนความคิดของผม
หึๆ...ผู้ชายก็แบบนี้

ผมซังกาแพหนึ่งแก้วแล้วกลับมานั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

บนจอคือข้อมูลของภาคี่มือสังหาร ภาคี่มือสังหารเป็นองค์กรที่
เกิดขึ้นใหม่ ชื่อองค์กรบังเอิญพ้องกับชื่อภาษาจีนของหนังที่ออกฉาย

"เค้าแป้* นายเป็นเหยื่อล่อของจีน ก็ต้องคุ้มครองนายสิวะ" ฉีเผิงตี
ผู้ยังคงมีผู้ติดตามศิระเย้ย

"อะไรนะ เหยื่อล่ออะไร"

"ฮ่าๆ อะไร นายยังไม่เข้าใจอีกหรือว่านายนะเป็น 'ของขวัญแรก
พบหน้า' ชิ้นหนึ่งของจีน" วงหน้าคมคายของเขาเจือแววยิ้ม

เขามองภาพวิดีโอวงจรปิดของอาคาร ชายคนหนึ่งกำลังเดินเข้า
ลิฟต์ของอาคารพอดี ชายคนนี้ก็คือจู่เก๋อจู่!

ลิฟต์รุ่นเก่าเคลื่อนขึ้นด้านบนช้าๆ ให้ความรู้สึกจะรุ่งจะมีรุ่งแหล่
เช่นเดียวกับอารมณ์ของผมในขณะนี้ มันตื้นๆ ต่อมๆ นะครับ

ลิฟต์ขึ้นมาถึงชั้นสิบ ประตูเปิดออก ผมก้าวออกจากลิฟต์ ป้าย
บนประตูที่เบื้องหน้าเขียนไว้ว่า 'บริษัทผลิตภาพยนตร์ชื่อหนึ่ง'

มือซ้ายผมทาบบนแนว มือขวาจดกริ่งประตู เตรียมรับการโจมตี
กะทันหันทุกรูปแบบ

'ดีด!'

เสียงปลดล๊อคดังมาจากประตู ผมผลักเปิดช้าๆ พื้นที่ในสตูดิโอ
กว้างขวางมาก มีอุปกรณ์ประกอบการถ่ายทำวางเต็มไปหมด บนผนัง
ก็เต็มพืดไปด้วยโปสเตอร์ภาพยนตร์

ผมก้าวเข้าสู่ด้านในอย่างระแວดระวัง แล้วยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงชาย
คนหนึ่งส่งสำเนียงภาษาจีนกลาง

"ยินดีต้อนรับ เข้ามาสิ"

เสียงดังมาจากห้องด้านซ้ายมือ ผมเดินไปถึงหน้าประตูห้องที่

* 'เค้าแป้' เป็นคำคำในภาษาหมิ่นหนันซึ่งใช้ในอกเทียนได้ทุกวัน แต่จิว ตามศัพท์ดั้งเดิมหมายถึงร่องให้
เพราะพ่อตาย ความหมายนัยประหวัดคือส่งเสียงหวนหวน

ในทุกสองหมื่นหกพันสองร้อยสิบเจ็ดคนของประชากรฮ่องกง
จะมีหนึ่งคนที่เป็น ‘นิกฆ่า’

...

เกมนิกฆ่าครั้งที่หนึ่งประสบความสำเร็จอย่างสูง
กระแสนินเทอร์เน็ตในวงใต้หวันได้ติด
จึงเป็นที่มาของการแข่งเกมครั้งต่อไปซึ่งมีสเกลใหญ่กว่าเดิม!

‘องค์กรนิกฆ่า’ ตัวแทนจากฮ่องกง VS ‘ภาคีสือสิงหาร’ ตัวแทนจากไต้หวัน
ทั้งสองทีมคิดมาแต่ระดับหิวภค
เขาจะลงมาว่าผู้เข้าร่วมเกมจะต้องมีชื่ออยู่ในร้อยอันดับแรกเท่านั้น!
ภคภคานอกจากฆ่าคู่ต่อสู้แล้วยังต้องแข่งกันล่าเป้าหมายระดับเอขึ้นไปด้วย
นี่... คือภคภคพิสูจนความเข็งแกร่งแห่งวงการมิด
และภคภคเป็นตัวคิตรงอว่านิกฆ่านั้นจะมอบความเชื่อใจ
วางมิตรภคภคไว้กับใครได้บ้าง...

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-2410-2

9

786160 624102

ราคา 199 บาท